

LÁ THƯ MỤC VỤ

Tôi ở đội 10, một đội nông nghiệp thuộc phân trại E trại Trùng Giời A 20 Xuân Phước hơn 3 năm. Mỗi sáng và mỗi xế trưa, đều đặn sáu ngày một tuần, tôi có dịp ngồi ngắm 9 đội khác xuất trại để đi lao động khổ sai. Thật tội nghiệp những người tù, đặc biệt là những người tù dưới chế độ cộng sản. Tôi nhìn những anh em đó bước đi thật thiếu nhã, đầu cúi gằm xuống, mũ cầm ở tay, tất cả kính đeo mắt phải gỡ xuống (vô phúc cho anh nào hay bác nào quên gỡ kính, hậu quả nhãn tiền là sẽ không còn kính để đeo vì kính sẽ bị đập nát), áo quần thì không đủ che thân, đôi chân không có gì bảo vệ nhất là các loại gai nhọn miền Trung hình như dài và sắc hơn gai của mọi miền đất nước. Bụng đói triền miên, bước đi còn không vững thì sức đâu mà cày với cuốc, mà đào ao hay chẻ đá. Trông các anh em ấy chẳng khác gì những người tử tù ở các trại tập trung của Đức Quốc Xã, đang lê những bước chân thê lương, từng bước từng bước đi gặp tử thần nơi các lò hơi ngạt.

Nhìn kỹ nét mặt của từng người tù, chắc chắn mặt tôi cũng thể thối, đều toát lên một nỗi buồn khôn tả, nỗi u uất của những cánh chim bị nhốt trong lồng, bị đối xử như loài sâu bọ, không xứng với nhân phẩm của một kiếp người. Càng nhìn bầu trời lồng lộng càng thêm khát tự do rồi nhìn lại thân phận thì càng buồn. Vâng, buồn lắm, ai cũng buồn như nhau ! Nhìn những con người đáng thương ấy, tôi tự hỏi *trong số những anh em này, mấy người sẽ còn sống sót trở về ?* Phân trại E lúc ấy có hai loại tù nhân : một loại có án (là những anh em đã bị đem ra xét xử tại toà với một bản án rõ rệt) và một loại không án (còn gọi là tù tập trung cải tạo, không hề biết ngày về !). Dù bản án khác nhau nhưng cả hai đều mơ ước một ngày tự do, được trở về đoàn tụ với gia đình, được sum vầy với những người thân yêu. Ước mơ ấy là tội thượng khiến người tù nhận ra rằng *bằng mọi cách, phải sống sót trở về*, như linh mục Nguyễn Hữu Lễ đã viết : *“Tôi Phải Sống”*.

Mái ấm gia đình là viên ngọc quý và mạng sống chính là kho báu vô giá, nên người tù không ngần ngại hay nuối tiếc, sẵn sàng hy sinh mọi thứ hầu giữ được mạng sống mà đoàn tụ với gia đình. Tôi đã thấy có nhiều cách rất khác nhau để thực hiện ước mơ ấy, thậm chí có cách rất bất nhân, rất hèn hạ. Muốn lập công để được giảm án hay để được tăng khẩu phần hằng ngày, có kẻ chấp nhận làm chó săn, làm “ăng-ten” rình rập báo cáo anh em đồng cảnh. Có người thu vào trong vỏ ốc, sống khép kín, không động chạm đến ai, không chia xẻ gì với ai, chỉ cần sống cầu an, cẩn thận giữ gìn mạng sống, ngồi yên lặt từng tờ lịch đợi ngày ra về. Có người bạ gì cũng ăn cho đầy bụng, quên đi cái đói triền miên, cố lừa gạt cái dạ dày lép kẹp... tưởng rằng làm như thế sẽ giữ được sức khoẻ chờ đợi ngày về, nhưng cũng có kẻ mất mạng vì ăn phải nấm độc, có người trở nên mất trí vì ăn nhiều hạt nhãn rừng luộc, nhiều anh em say túy lúy vì ăn quá nhiều sản H 34...

Tôi khâm phục những anh em quyết ăn nhịn chờ thời, giữ gìn nhân phẩm, không vì đói mà đánh mất nhân cách, không vì sức mạnh tàn bạo của những cai tù mà hèn hạ khuất phục, không vì những lời dụ dỗ ngọt ngào mà phản bội anh em... Những anh em đáng phục này rất biết nuôi **THÂN**, nhưng cũng biết nuôi **TRÍ**, và nhất là quyết chí nuôi **TÂM**, chính vì những vị ấy đã thấy rõ kho báu và viên ngọc vô giá của họ ở đâu.

Trên đường về quê trời, ảnh hưởng bởi não trạng hưởng thụ vật chất, con người thường coi tiền bạc, uy quyền và khoái lạc là những kho báu vô giá ở đời này rồi quên mất một ngày nào đó mọi thứ ấy sẽ sang tay người khác. Với cách nhìn đó, ai cũng lo tìm kiếm cho bằng được những thứ kể trên mà tiền là tiên quyết, nói cách khác, không có gì trọng bằng tiền, hình như suốt đời chỉ lo kiếm tiền mà thôi.

Nước Trời là kho báu bền vững và Chúa Giêsu là viên ngọc vô giá và đích thực, nhưng chúng ta lại thấy xa xôi mơ hồ quá, chẳng lôi cuốn tí nào, thậm chí nhiều lúc chúng ta còn coi thường. Chính vì thế mà chúng ta thường ngần ngại khi phải từ bỏ những thú vui vật chất, và thường tiếc nuối khi phải hy sinh thứ gì đó khi phải chọn Chúa. Qua bài Tin Mừng Chúa Nhật này, Chúa Giêsu nhắc chúng ta nên tìm kiếm một thứ gì đó quý giá hơn của cải bạc tiền, đó là hạnh phúc Nước trời, vì Nước Trời chính là hạnh phúc vô biên và vĩnh cửu mà không ai có thể tước đoạt khỏi tay chúng ta.

Hãy tự hỏi chính mình rằng *“Tôi có sẵn lòng hy sinh mọi thứ vì Chúa ?”* Nói cách khác *“Tôi có can đảm bán quách đi nỗi ích kỷ đam mê của mình để mua lấy tình bạn với Chúa Giêsu không ?”*